

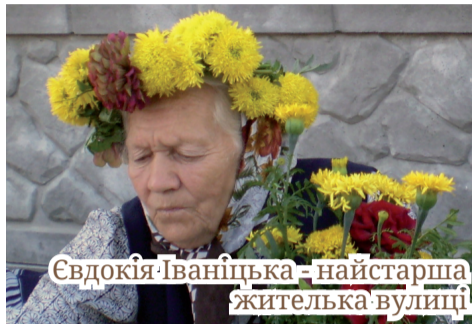
НОВЕ СТАРЕ СВЯТО - ДЕНЬ ВУЛИЦІ

У Білій Церкві 293 вулиці. До цієї кількості входять ще й провулки, площі, бульвари, проспекти. Справді, розмаїття! Але чи багато з них можуть похвалитися тим, що вони святкують День рідної вулиці, на якій пройшло босоноге дитинство, з якої пролягли широкі дороги у світи?

Маринка Григор, онука старійшини провулка Піщаного

Раніше, як згадують старожили нашої вулиці, вона складалася з 10-12 дворів, а зараз їхня кількість збільшилася до 25.

Така ідея святкування Дня вулиці виникла в нас не випадково. Колись, ще за часів молодості моїх прадідусів і прабабусь, мешканці вулиці збиралися щороку в нашому Григорівському дворі під великою шовковицею або в Шатківських біля верби, у якій було велике дупло, куди навіть діти могли сховатися. Там завжди ставили великий стіл із лавками, і старожили вулиці відзначали різні релігійні свята, зокрема і храмове – Марії Магдалини. Збиралися всією вулицею, з собою приносили хто що міг та дружно, з піснями й танцями, під гармошку святкували.

Євдокія Іванівна Іванівка – найстарша жителька вулиці

так що все вийшло по-домашньому смачним і апетитним.

Головним музичним супроводом на святі була гармошка, якою майстерно володів Микола Кречик – вуличний музикант. Та перше, що зробили учасники зібрання, – це добрим словом згадали померлих – усіх, хто жив на цій вулиці. А вже після цього почалося гуляння.

Провулок Піщаний (Румунія) і сьогодні славиться великою кількістю дітей

От і вирішили мешканці провулка Піщаного, якому вже більше 100 років, згадати звичай своїх батьків, дідів і зробити справжнє свято на нашій, хоч і сучасній, та з давніми традиціями вулиці. Тим паче, що така ідея виникла ще років 7 тому. А ось угліти її у життя випало саме цього року і тим самим закласти початок такій новій традиції, як свято вулиці. До речі, і дата була вибрана не випадково: 4-го серпня у нас, на Заріччі, відзначається храмове свято – День святої рівноапостольної Марії Магдалини.

Зібралися всі, попередньо порадившись, як саме будуть організувати святкування. А вийшло все просто чудово! Прямо посеред вулиці поставили столи і лавки, на частування дружно поприносили хто що міг,

Перший етап нашого свята розпочався з привітань старійшин вулиці: Анни Григор, Надії Міщенко, Антоніни Гарячої, Тамари та Володимира Григорів, Василя Чалія, Андрія Кириленка – всі вони під туш гармошки були нагороджені квітами та солодощами. Та головна старійшина вулиці – Євдокія Іванівна Іванівка, якій нині 82 роки і прожила вона на вулиці довше від усіх.

Відзнака для почасного старійшини Піщаного провулка

Так вирішив зробити вуличний комітет: зібрали гроші й купили символічні подарунки, якими нагороджували представників кожної «вуличної номінації». Вийшло це все дуже гарно: гармошка грала туш, називалося прізвище і нагороджених урочисто вітали зі статусом старших жителів вулиці, вручаючи квіти і солодкі презенти.

Другий етап полягав у тому, що всіх приймачів, які живуть на вулиці,

За цим довжелезним столом місця вистачило для всіх

незалежно скільки років вони тут прожили, приймали у «жителі Піщаного провулка», а саме: трьох Сергіїв (Котвіцького, Овчаренка, Черпака) та Юрія Криворота. Їм подарували

Тамара Войдевич (Григор) – одна з організаторів вуличного свята

квіти, а вони, танцюючи під музику, виконали символічний обряд зараховування до жителів вулиці.

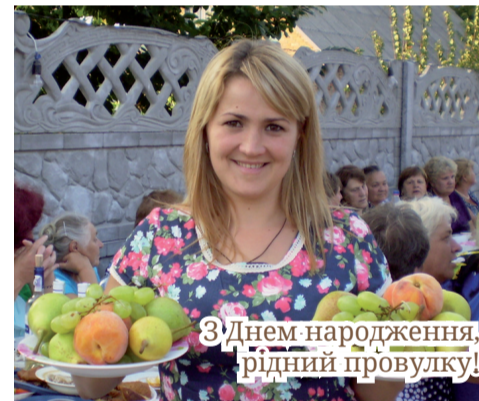
Ще в цей день була у нас подружня пара Івана та Катерини Міщенко, які саме 4-го серпня відзначали 29 років подружнього життя. Їх також привітали, вручивши квіти і шампанське, після чого звучала повільна музика, під яку вони танцювали свій танець. А старожили вулиці потайки згадували, як вони гучно гуляли на їхньому весіллі рівно 29 років тому.

Треба сказати, що це одна із головних вуличних традицій: запрошувати всіх сусідів на родини, хрестини, весілля.

Вулиця в нас хоч і невеличка, та густанаселена. Особливо славилася великою кількістю дітей. Її навіть Румунією називали. Тому що Румунія з циганами асоціюється, а цигани, в свою чергу, – з великою кількістю дітей.

Усім присутнім свято дуже сподобалося. Наші господині гарно

постаралися, накривши ну просто довжелезний стіл та заставивши його стравами виключно власного приготування. Завітали до нас і ті, хто жив на вулиці раніше. Хоч і розкидало життя їх по різних місцях, та вони пам'ятають свою рідну вулицю, де пройшло їхнє веселе та безтурботне дитинство. Вони були дуже вдячні, що за допомогою такого дійства ще раз згадали та побачили, хоч і не

З Днем народження, рідний провулку!

такі, як раніше, та все ж рідні місця: ту велику шовковицю, ту, анітрішки не меншу вербу разом із дуплом, куди ховалися, граючи в піжмурки, ту рідну вулицю, до якої так сильно «тягнуло».

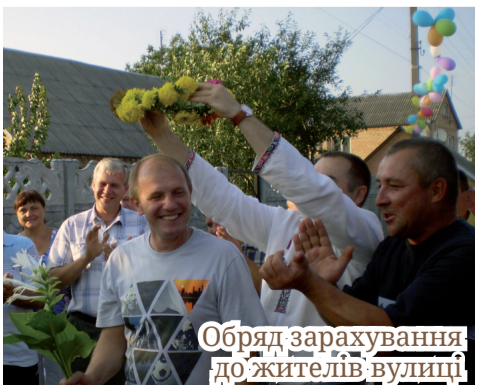
Тривало наше гуляння довго – з шостої вечора аж до четвертої ранку. Та ніхто не стомився, бо було весело – грала гармошка, лунали пісні, танцювали, а найголовніше – всі разом вирішили, що будуть дотримуватись нової старої традиції щороку. Тому що таке «дійство» єднає, всі стають як одна велика і дружна родина. Тож чому б і ні, адже є День міста, День села, а в нас буде свій День вулиці.

Борис Володимирович Грушник, директор БЗШ №17:

«Я в захваті від подібних традицій, які відроджують зарічани, серце радіє від того, що поряд із дорослими на цьому кутковому святі присутня молодь, яка неодмінно перейме все те хороше, що повертається до істинних першоджерел.»

«Я щиро вітаю мешканців провулка Піщаний із таким святом, частина мешканців цієї вулиці є членами клубу «Джерело» Академії пенсіонерів, тому мені цілком зрозумілий їхній молодечий запал. Це небайдужі до життя нашого мікрорайону люди.»

«Вони завжди активно включаються в будь-які нові й уже традиційні корисні справи. А взагалі, на Заріччі живуть дуже дружно. Якщо на якійсь вулиці, не дай Боже, горе, то завжди всі гуртом і поспівчують, і допоможуть – хто чим зможе. А якщо подія радісна – весілля чи день народження – то і погуляють усі разом, бо недарма в народі кажуть: «Сусіди – це найближчі родичі.»

Обряд зараховування до жителів вулиці